

[Per Hækkerup.]

skuelige ulykke skulle ramme os i form af en ny storkrig. NATOs politik er derfor fredens politik.

Foruden afspændingslinjen må vi også fortsat virke for at fastholde og udbygge sammenholdet i den vestlige verden, følge sammenholdslinjen i vor udenrigspolitik. Den giver ikke blot Danmark den størst mulige garanti mod at blive genstand for isoleret aggression, den betyder ikke blot den størst mulige reelle handlingsfrihed for os; sammenholdet i den vestlige verden er desuden en afgørende forudsætning for, at afspændingspolitikken også af Sovjet før eller senere føles som en nødvendighed. Afspænding og vestligt sammenhold må gå hånd i hånd.

Thorkil Kristensen: Jeg takker den højtærede udenrigsminister for den redegørelse, der blev givet i tinget i går. Det er nu over et år siden, vi har haft en egentlig udenrigspolitisk debat; selv om der blev givet en vis redegørelse i maj måned i fjor, dannede den nemlig ikke udgangspunkt for en egentlig udenrigsdebat, men indholdet af den gik ind i den almindelige politiske debat ved tredje behandling af tillægsbevillingslovforslaget.

I det lange tidsrum, der er gået siden den sidste udenrigsdebat i tinget, har derfor behandlingen af de udenrigspolitiske problemer i hovedsagen ligget i regeringen og i det udenrigspolitiske nævn. Jeg vil i denne forbindelse gerne sige en lille smule om behandlingen af udenrigspolitiske problemer her i landet, fordi det er et emne, som har været genstand for nogen diskussion i den senere tid.

Der er i visse dele af offentligheden — og jeg tror, jeg kan tilføje i visse dele af det høje ting — en fornemmelse af, at for mange ting bliver lukket inde i det udenrigspolitiske nævn, og på grund af tavshedspligten for dette nævn synes man, at offentligheden og især det høje ting får for lidt at vide. Nu må det retfærdigvis erkendes, at der er problemer, som kun kan behandles i denne lukkede kreds; det er nødvendigt af hensyn til vore forpligtelser over for udlandet, og det er nødvendigt af hensyn til problemernes karakter. På den anden side kan det ikke nægtes, at det

undertiden virker uheldigt og uforståeligt for mange, at der har været pålagt tavshedspligt i det udenrigspolitiske nævn, således at vi ikke engang har kunnet orientere vore grupper om det, vi har fået at vide, hvorefter vi så i bladene har kunnet læse en ret udførlig gengivelse eller omtale af ting, vi ikke har haft ret til at fortælle vore kolleger i folkettingen.

Jeg kan endogså huske en sag, vi havde for nogle få måneder siden, hvor der blev pålagt nævnets medlemmer tavshedspligt, skønt den pågældende sag allerede havde været omtalt i pressen, før den kom i det udenrigspolitiske nævn. Jeg er afskåret fra at sige, hvad det var for en sag, fordi jeg har tavshedspligt, men det virker ejendommeligt, at det udenrigspolitiske nævns medlemmer af regeringen får pålagt en pligt til ikke at tale om noget, som allerede er omtalt i landets blade. Jeg benytter lejligheden til at sige til den høje regering, at når man af hensyn til udlandet finder det nødvendigt at pålægge tavshedspligt, er det meget, meget vigtigt, at det i hvert fald ikke må være vor skyld, hvis den samme sag så bliver omtalt i pressen her i landet. Derfor er det meget vigtigt, at man passer på, at der ikke ad andre kanaler siver noget ud vedrørende de ting, som vi behandler i nævnet.

Må jeg nævne et andet eksempel. Den højtærede udenrigsminister omtalte i går det flådeprogram, hvorefter den danske flåde skal udbygges med amerikansk støtte. Det er, så vidt jeg ved, første gang, det høje ting af regeringen er blevet orienteret om denne sag, som imidlertid for længe siden har været omtalt i pressen.

Og må jeg nævne en sag, som har været meget omtalt i den sidste tid; jeg tænker på spørgsmålet om udlægningen af militære depoter her i Danmark og vel særlig i Jylland. Jeg skal ikke gå ind på den militære betydning af sådanne depoter; jeg går ud fra, at denne side af sagen vil blive drøftet under den forsvarsdebat, vi formentlig kan vente i tinget i meget nær fremtid. Men om det rent udenrigspolitiske og for så vidt også det dansk-politiske i sagen vil jeg sige, at det virker uheldigt, når vi får at vide, at den danske regering har indladt sig i forhandlinger med den tyske regering, og at den derefter har afbrudt disse for-